



Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>



ЄВА ТУР

Розвідниця.

До 2014 року була художницею та редакторкою, потім, із 2014, – парамедикинею на війні, з 2016 до 2021 – журналісткою, редакторкою, гострайтеркою. З початку повномасштабного вторгнення – знову на війні.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

дивися на мене:
я постаріла на тисячу років,
мої очі вицвіли, як у рибини,
що давно без води.

між життям і нежиттям
така тонюсінька ниточка,
що годі її побачити,
годі її угледіти,
годі її вберегти.

ось ця чисниця — мої усмішки,
а ця чисниця — твої дотепи,
а ця чисниця — наші помилки.
пряли-пряли та не випряли.
геть пішли.

і лягли рибинами
та й без води.

ось ця лусочка — одне дитя,
а ця лусочка — друге дитя.
а ця лусочка — самота,
глибиною з небо.

гойда-гойда, кожна лусочко,
гойда-гойда, кожна ниточко,
нанизаю-протягну,
та й червоною я пройду
через смерть твою.

очі бачили, та й не вгледіли,
серце слухало, та й не вчулося.
дуби падали, коли плакала,
нитки рвалися.

гойда-гойда, кожна віечко,
гойда-гойда, кожне серденько,
поцілую-пригорну,
та й ні мертвою ні живою,
через смерть твою
тут стою

ЄВА ТУР

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

доки ворог посипає нас смертельним вогнем,
доки земля кутається в туманну ковдру від болю,
доки я зірваним голосом кличу своїх по позивних,
я думаю про тебе.

я шкодую, що не впізнала і не пізнала тебе раніше,
що не знала тебе і не кохала вічність,
що не бачила, як ти, з розгубленого безвусого юнака,
став безстрашним бородатим чоловіком.
і я думаю знову про тебе.

доки хтось кричить мій позивний у рацію,
доки наша група чекає на точці евакуації,
я згадую, як снилося, що я тебе втратила,
і кидалася, вся мокра від жаху і болю,
і сонно намацувала твоє тіло поруч,
і серце, велике й гаряче, про яке жартувала,
що його у тобі не існує від роду,
мій темноокий і мій сталевий Каю.
і я думаю знову про тебе.

доки нас зустрічає містечко, розбите й знеструмлене,
із заплещеними очицями й загубленими душами,
доки домашні коти й собаки стрімко дичавіють,
моя пам'ять намагається мене рятувати:
варто лише відвести очі від лиця війни,
як я відчуваю на дотик твої губи, сухі й обвітрені,
як я відчуваю твої обійми, міцні й тривожні,
як я відчуваю твій погляд, зніяковілий, глибокий,
як безодня «але» між нами.
як прірва «якби ж» між нами.
як відхлань «ніяк» між нами.
але я знову думаю про тебе.

бо що ще лишається у цій людорубці мені,
самотній молекулі в броунівському русі війни?
бо чим ще зігрітися, коли вітер степовий, колючий й нестримний,
прошиває мене,
наче куля ворожа, наскрізь,
як не спогадом про твоє плече,
тепле завжди,
ніби липневий пісок на березі моря,
ніби молоко з медом, нагріте мені від кашлю,
здобутого у нерівнім бою з донбаськими холодами,
ніби шкарпетки, сплетені мамою нині покійного друга,
що гріють ноги мої тепер.

бо що ще лишається у цій душогубці мені,
зневодненій одиниці Збройних сил України,
заблукалій у несправедливості фатуму й долі,
з маскою безстрашшя на лиці й міжребер'ї,
як лиш знову і знову
думати про тебе.

стоїш перед лицем смерти,
а у неї обличчя того чоловіка,
якого любила,
від якого зачала,
від якого у чреві понесла
і народила.

а того лица рівно половина.

торкаєшся бороди долонею,
ведеш скам'янілими пальцями
по обвуглених рисах,
які колись цілувала,
доки до серця доходить,
що у смерті лице того чоловіка,
котрого кохала.

у твоєї смерті немає лівої руки,
твоя смерть не має ніг,
у неї половина рідного обличчя
й обгоріле тіло.

але ти обіймаєш її,
притискаєшся до грудей
у парадній формі
в надії почути серцебиття,
заплющуєш очі,
затамовуєш подих,
а серце у твоєї смерті
з обличчям рідного чоловіка
мовчить.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

під здивовані погляди лікарів,
котрі зі смертями у теплих стосунках
і давно на «ти»,
вмикаєш улюблену пісню
твої смерті з обличчям рідного чоловіка,
самостійно закриваєш те,
що лишилося від його лица,
зупиняючи твердим жестом
і крижаним голосом
«я сама»
патологоанатома.

що ти, жінко, ще можеш зробити
для своєї смерті
з обличчям чоловіка,
якого любила,
від якого зачала,
від якого у чреві понесла
і народила?

нікого не підпускаєш.
і доки лунає улюблена пісня
смерті з обличчям твого чоловіка,
береш у руки саван,
такий білосніжний,
що несила очам дивитися,
що несила легеням дихати,
що несила ногам стояти,
і сльози дрібно капають,
і дихання зрадницьки збивається,
і груди зараз вибухнуть,